

20. A szombat

A jászagos Teremtő a teremtés hat napja után a hetedik napon megpihent, és a szombatot minden ember számára a teremtés emlekezővénél rendelte. Isten megmájsáthatatlan tervének negyedik parancsolata Jézus, a szombat Ura tanításával és gyakorlatával összhangban megkívánja a hetedik napi szombathoz, mint a nyugalom, az imádkozás, és szolgálat napjának megtartását. A szombat az Istennel és egymással való bensőséges kapcsolat napja. Ez a Krisztusban történet megváltás jelképe, megszentelődésünk jele, húsgátnk zloga és Isten eljövendő királyk országának előze. A szombat Isten és nápe kázzátti királyk szívettség állandó jele. E szent időszak estától estig, naplementától naplementéig tartó királyi megtartása Isten teremtő és megváltó munkájának ünneplése. (1Máz 2:1-3; 2Máz 20:8-11; Lk 4:16; Ása 56:5-6; 58:13-14; Mt 12:1-12; 2Máz 31:13-17; Ez 20:12,20; 5Máz 5:12-15; Zsid 4:1-11; 3Máz 23:32; Mk 1:32)

Adám és Áva Istennel együtt tekintette meg paradicsomi otthonát. A látvány legzetelállító volt... elmondhatatlan. Ahogy azon a pénteken, a teremtés hatodik napján a nap lassan lenyugodott, és feltűntek a csillagok, észlta Isten, hogy minden, amit alkotott, igen jász" (1Máz 1: 31 - 3. ford.). Isten befejezte a teremtést. "Égy kászálta el a menny és a föld, és azoknak minden serege." (1Máz 2:1 - 3. ford.)

De bármilyen szép volt a világ, amelynek teremtését Isten éppen, hogy befejezte, a legnagyobb ajándék és kívátsáig, amit Isten az ójonnan teremtett párnak adhatott, a vele való személyes kapcsolat volt. A szombattal is megajándékozta őket, a kálánleges áldás, a Teremtőjéssel való kázzátség, bensőséges kapcsolat napjával.

Á

A szombat az egész Bibliában

A szombat kázzátpontú jelentőségű istentiszteletünkben, mert a teremtés emlekezővénél, ami kinyilatkoztatja, hogy miért kell Istent imádni: Ő a Teremtő, mi pedig a teremtményei vagyunk. "ÉzÉrt a szombat Isten imádságának igazi megalapozása, mert ezt a nagy igazságot minden más intézménynél hatásosabban tanítja. Az istentisztelet igazi alapja - nemcsak a szombati istentisztelet - a Teremtő és teremtményei közötti kapcsolatban található. E fontos tény soha nem fakulhat meg, és ezt sohasem szabad elfelejteni." [1] Az emberiségnek az emlékezetben kell tartania nagy igazságot, hogy Isten rendelte el a szombatot.

A szombat a

teremtéskor. A

szombat a bűntelen világban szülemény. E nap Isten kényelmes ajándéka, amely által az emberiség a Mennybe kerülhet a Földön. Isten hátról cselekedete alapította a szombatot.

1.

Isten megpihent szombaton. A hetedik napon "Isten megnyugodott, és megpihent" (2Mózes 31:17 - 9. ford.), de nem azért nyugodott meg, mert szülemény volt (1Mózes 2:2). A "megnyugodott" - szülemény - ige szerint azt jelenti, hogy "megszűnni" a munkát vagy tevékenységtől (vö. 1Mózes 8:22). "Isten nem azért pihent meg, mintha kimerült vagy elfáradt volna, hanem mert korábbi elfoglaltságait megszüntette." [2]

Isten

megpihent, és az embertől is elvárta, hogy megpihenjen; kényeskedő példát mutatott az embernek (2Mózes 20:11).

Ha Isten a hatodik napon

fejezte be a teremtést (1Mózes 2:1), mit ért a Szentírás azon, hogy Isten "megszűnik a hetedik napon minden munkájában" (1Mózes 2:2)? Isten hat napon állt meg az Ég és a Föld teremtését, de még kellett alkotnia a nyugalom napját. A szombati pihenés volt az, amit megalkotott. A szombat volt munkájában az utolsó simítás, művek befejezése.

2.

Isten megteremtette a szombatot. Isten nemcsak megalkotta a szombatot, meg is teremtette. "Én a hetedik napon megnyugodtam és teremtettem azt, hogy Isten ezt a napot kegyelmének kényeskedésévé tette, olyan nappal, amely teremtésüket hozza létre." [3]

3. Isten

megszentelte a szombatot. Valamit megszentelni, azt jelenti: szentté tenni, vagy elkényeskedni, mint szentet, szent céllal. Megszentelhető egy név, egy hely (mint például a szent, a templom vagy a gyülekezet) és egy időszak (szent nap). Az a tény, hogy Isten megszentelte a hetedik napot, azt jelenti, hogy ez a nap szent; azt a Teremtő az Isten-ember kapcsolatának elemzésétől függetlenül cselekedte el.

Isten megteremtette és

megszentelte a hetedik napot, a szombatot, mert ezen a napon megpihent minden munkájában. Nem a maga, hanem az emberiség számára teremtette és szentelte meg. Személyesen jelenléte teszi szentté és teremtette a szombatot.

A

szombat a Sínai-hegynél. A zsidók Egyiptomból való kivonulását követő események

tanúsájt, hogy szem elöl tartsák a szombatot. Ás így látszik, a rabszolgaságig kárelhetetlen kárvetelményei nagyon megnehezítették a szombat megtartását. Nem sokkal szabadságuk visszanyerése után a manahullás csodájával az a Tízparancsolat kihirdetésével Isten nyomatékosan emlékeztette a zsidókat a hetedik nap, a szombat megőrzésére.

1. A szombat az a manna. Isten egy hónappal a sánai-hegyi kárvetelmény kihirdetése előtt vadelmet ágort a népnek a betegségek ellen, ha szorgalmasan figyelnek az parancsolataira", az megtartják az minden rendelését" (2Máz 15:26; v. 1Máz 26:5). Nem sokkal ez ágot után Isten emlékeztette a zsidókat a szombat szentságára. A manahullás csodájával kázzelfoghatóan tanította őket arra, milyen fontosnak tartja a hetedik napi pihenést.

Isten minden napon elg manát adott a zsidóknak az napi szakságleitek kielgésére. Semmit sem volt szabad áretenni a kárvetelő napra, mert megromlott, amit áretettek (2Máz 16:4, 16-19). A hatodik napon a szokásos adag kátszeresét kellett gyűjteni, hogy elg legyen arra a napra az szombatra. Amikor arra tanította őket, hogyan kell a szombatot megtartani, az hogy a hatodik nap az előkaszállet napja, Isten ágy szál: az holnap a nyugalom napja, az ásrnak szentelt szombat; amit sátni akartok, sássátek meg, az amit főzni akartok, főzzátek meg; ami pedig megmarad, azt mind tegyátek el magatoknak reggelre"

(2Máz 16:23). A hetedik napra eltett manna nem romlott meg (2Máz 16:24). A negyedik parancsolathoz hasonló nyelvezettel Máz az gy szál: az hat napon ájt szedjátek azt, de a hetedik napon szombat van, akkor nem lesz" (2Máz 16:26).

A zsidókat negyven áves pusztai ándorlásuk alatt, vagyis ább mint 2000 egymást kárvető szombaton, a manahullás csodája emlékeztette a hat munkanap az a hetedik napi pihenés rendszerére.

2. A szombat az a kárvetelmény. Isten a Tízparancsolat kárvetelménybe helyezte a szombat parancsát, amely ágy hangzik:

az Megemlékezzá a szombatnapról, hogy megszenteljed azt. Hat napon ájt munkáilkodjái, az vággezd minden dolgot; de a hetedik nap az ásrnak, a te Istenednek szombatja; semmi dolgot se tágy azon se magad, se fiad, se leányod, se szolgálid, se szolgális leányod, se barmod, se jávvevényed, aki a te kapuidon belül van; mert hat napon ájt teremá az ásr az eget az a Földet, a tengert az mindent, ami azokban van, a hetedik napon pedig megnyugová. Azárt megáldái az ásr a szombat napját, az megszentelá azt" (2Máz 20:8-11).

A Tű-zparancsolat minden parancsolata nagyon fontos, Ős egyiket sem szabad figyelmen kű-vűl hagyni (Jak 2:10), de a szombat parancsűt Isten megkűlűnbűtette a tűbbitűl. Ezzel kapcsolatban megparancsolta: "Megemlűkezzű", mintegy rűbűresztve az emberisűget arra, hogy veszűlyes elfeledkezni e parancs fontossűgűrűű.

A szombatparancs kezdű szavai - "Megemlűkezzű a szombatnaprűű, hogy megszenteljűd" - azt mutatűjk, hogy a szombat megtartűsűt Isten nem a Sű-nainűj rendelte el elűszűűr. E szavak azt jelzik, hogy korűbbűű szűrmazik, a teremtűstűl, ahogy azt a parancsolat tovűbbi rűsze kinyilatkoztatja. Isten azt akarta, hogy a szombatot a teremtűs emlűkűre űnnepelűűk. Ez a parancsolat meghatűjrozza a pihenűs Ős az istentisztelet idejűt, arra űszűűnűve, hogy Istenrű Ős műveirű elműkedjűnk.

A szombatnak a teremtűs emlűkűűnnepekűnt valű megtartűsa a bűlvűnyiműdűs ellenszere. Az Őg Ős fűld Teremtűre valű emlűkeztetűsűvel megkűlűnbűteti Istent minden hamis istentűl. A szombat megtartűsa ezűrt az igaz Isten irűnti hűsűgűnk jelűvű lesz - olyan jel, amellyel elismerűűk, hogy Ő a Teremtű Ős mindent uralű Kirűly.

A szombatparancs Isten tűrvűnyűnek pecsűtje.[4] A pecsűtek űltalűban hűrom elemet tartalmaznak, a pecsűt tulajdonosűnak nevűt, rangűt Ős hatűskűűrűt. A hivatalos pecsűteket okiratok Őrvűnyesű-tűsűre hasznűljűk. Az irat is ugyanolyan tekintűllyel bű-r, mint az a hivatalos szeműly, akinek a pecsűtjűt rűnyomtűk. A pecsűt azt jelzi, hogy az a hivatalos szeműly jűűhagyta az iratot, Ős hogy hivatalűnak minden tekintűlye műűgűtte űjű.

A tű-z parancsolat kűzűűt a szombat parancsa az, amely a pecsűt fontos elemeit tartalmazza. A tű-z kűűűl ez az egyetlen olyan parancs, amely azonosű-tja az igaz Istent nevűnek feltűntetűsűvel: "az űr, a te Istened"; rangűnak jelűsűvel, az a Valaki, aki alkotott - a Teremtű; Ős hatűskűűre, "az Őg Ős fűld" (2Műz 20:10-11). Mivel csak a negyedik parancsolat tanűsű-tja, hogy kinek a tekintűlye űjű a Tű-zparancsolat műűgűűt, ezűrt ez a parancsolat tartalmazza "Isten pecsűtjűt" a tűrvűnyűhez csatolva, mint ami a tűrvűny hitelessűgűnek Ős kűtelezű voltűnak bizonyű-tűka.[5]

Valűban, Isten a szombatot "hatalma Ős tekintűlye emlűkeztetűűvű vagy jelűvűtette a bűntűl Ős lűzadűstűl mentes vűűgban. Ez űrűűk Őrvűnyű szeműlyes kűtelezetsűget hordozű intűzműnynek kűszűűlt, ezzel a figyelmeztetűssel kű-sűrve: "Megemlűkezzű a szombatnaprűű, hogy megszenteljűd azt" (2Műz 20:8)."[6]

Ez a parancsolat a hetet kűűrűszre osztja. Isten hat olyan napot adott, amelyben "munkűlkodűjű, Ős

végezd minden dolgodat", de a hetedik napon "Ézsemmi dolgot se tegy" (2MÁ^{3z} 20:9-10). "ÉzÉ" "Hat nap" - mondja a parancs - munkanap, de "a hetedik nap" nyugalomnap. A parancs bevezető szavai nyilvánvalóan teszik, hogy "a hetedik nap" Isten egyedülálló nyugalomnapja. "Megemlékezzél a szombat (nyugalom) napról, hogy megszenteljé azt" (2MÁ^{3z} 20:8)."[7]

Bár az

embernek szüksége van fizikai pihenésre, hogy felfrissítse magát, Isten a saját példájára alapítva azt a parancsot, hogy szombaton pihenjünk. Mivel Ő megpihent a világ első heti tevékenységétől, nekünk is meg kell pihennünk.

3. A szombat az a szentelés. Mivel Isten teremtője a világ minden részét, a szentelés helyet kapott a szentelésben (2MÁ^{3z} 34:27), a teremtő szentelésben elhelyezkedő szombaton kiemelkedő szerepe van Isten szentelésében. Isten kijelentette: a szombat "Ézjegye" az emberiségnek, "hogy megtudjátok, én vagyok az Én", aki megszentel (Ez 20:12; v. Ez 20:20; 2MÁ^{3z} 31:17). Ezért - mondta Isten - a szombat "Ézjegye" az emberiségnek szentelésben (2MÁ^{3z} 31:16). "Éz" Miként a szentelés Isten szeretetén, népe iránti szeretetén alapszik (5MÁ^{3z} 7:7-8), úgy a szombat is - mint a szentelés jegye - Isten szeretetének jele."[8]

4.

Az Évi szombatok. A hetenkénti szombatokon a világ (3MÁ^{3z} 23:3) Izrael vallási naptárjában elszántan volt Évi szentelési szombat. Ezek a szombatok nem kapcsolódtak a hetedik napi szombathoz, illetve a heti időszakhoz. Ez a szentelési szombat "Éz az Énnek szombatjainak a világ" (3MÁ^{3z} 23:38) a kovásztalan kenyerek "Éz" napja, a világ "Éz" napja, a világ "Éz" napja, az engesztelés napja az Énnek szentelési napja volt (v. 3MÁ^{3z} 23:7-8, 21, 24-25, 27-28, 35-36).

Ezek a szombatok a szentelés

bármely napjára eshettek, mivel döntünk a szentelés kezdetéről a világ "Éz" napján, amit viszont a holdnaptár szabott meg. Ha egybeestek a heti szombattal, akkor "Éz nagy nap"-nak nevezték (v. Jn 19:31). "Éz" a heti szombatot Isten a teremtés hetének szentelésén az egész emberiség számára elrendelte, az Évi szombatok a Szent-Énnek szentelési napja, az Énnek szentelési napja, az Énnek szentelési napja, az Énnek szentelési napja... amelyek előremutattak az eljövendő Messiasra, az Énnek szentelési napja, az Énnek szentelési napja."[9]

A

szombat az Krisztus. A Szent-Énnek szentelési napja, hogy Krisztus ugyanolyan Teremtő volt, mint az Atya (I. Kor 8:6, Zsid 1:1-2; Jn 1:3). Tehát Ő a világ "Éz" napja, az Énnek szentelési napja.

Később Krisztus a

szombatot ugyanolyan szentelési napjává, mint teremtő munkájává. Mint a nagy "Éz" (Jn 8:58, 2MÁ^{3z} 3:14), a szombatot belefoglalta a Teremtésbe, hogy hangsúlyozottan emlékeztessen erre a heti

istentiszteletre, a Teremtővel való³ hetenkénti találkozással. Még egy másik okot is felhozott a szombat Á¹/₄ nepszere: népe³nek megváltásait (5M³z 5:14-15). Tehát a szombat megjelöli azokat, akik elfogadják Jézust, mint Teremtőt és Megváltót.

Krisztus

kettős szerepe - mint Teremtő és Megváltó - nyilvánvalóan teszi, mielőtt kijelentette, hogy mint Ember Fia, Ő "éza szombatnak is Ura" (Mk 2:28). Ezzel a tekintéssel elárthatta volna a szombatot, ha akarta volna, de nem akarta. Ellenkezőleg, minden emberre vonatkoztatta, mondván, "Éza szombat lett az emberé" (27. vers - Á^o prot. ford.).

Egész földi szolgálatban

Krisztus példát mutatott a húsges szombat¹/₄ nepszere. "Szokása" volt, hogy szombaton istentiszteletre menjen (Lk 4:16). A szombati istentiszteleteken való³ részvétel kinyilvánítja, hogy istentiszteleti napként szentesítette a szombatot.

Krisztus annyira a sz¹/₄ v³on

viselte a szombat szentségét, hogy amikor feltámadása után a bekövetkező áldásról beszélt, tanácsot adott tanítványainak a szombattal kapcsolatban: "Imádkozzatok - mondta -, hogy a ti futástok ne telen legyen, se szombatnapon" (Mt 24:20). Ez világosan bizonyította, ahogy Jonathan Edwards megjegyezte, "hogy a keresztyének már akkor is kátelesek voltak szigorúan megtartani a szombatot." [10]

Amikor Krisztus befejezte

a teremtés munkáját - első nagy tétet világnk történelmében -, megpihent a hetedik napon. Ez a pihenés befejezést és elvégzést fejezett ki. Ehhez hasonlóan cselekedett földi szolgálata végén, amikor befejezte második nagy tétet a történelemben. Péntek délután, a hatodik napján, Krisztus befejezte megváltási káldetését a földön. Utolsó szava ez volt: "Élvégeztetett!" (Jn 19:30). A Szent-írás hangsúlyozza, hogy amikor Krisztus meghalt, "éza Á¹/₄ nepszi előkészület napja volt az, és elkezdődött a szombat" (Lk 23:54- Á^o prot. ford.). Halála után pihent a sárban, így jelképezve, hogy bevégezte az emberiség megváltását. [11]

Tehát a szombat

bizonyítást tesz Krisztus teremtési és megváltási munkájáért. Megtartásával kávetői vele együtt árveznek afelett, amit az emberiségért tett. [12]

Á

A szombat és az apostolok. A

tanítványok nagy tiszteletben tartották a szombatot. Ez nyilvánvaló volt Krisztus halálakor. Amikor a szombat megérkezett, megszakították temetősi előkészítéseiket, és "észszombaton nyugovónak a parancsolat szerint", hogy majd folytassák ezt a munkát vasárnap, "éza hőt első napján" (Lk 23:56-24:1).

Ahogy Krisztus is tette,

az apostolok is istentiszteletet tartottak a hetedik napi szombaton.

Evangélikusok során Pál elment a zsinagógába szombaton, és Krisztusral prädikált (ApCsel 13:14; 17:1-2; 18:4). Még a pogányok is meghávták, hogy prädikálja Isten Igáját szombaton (ApCsel 13:42, 44). Olyan helyeken, ahol nem volt zsinagóga, megkereste a szombati istentisztelet szokásos helyét (ApCsel 16:13). Miként Krisztus rászótele a szombati istentiszteleteken azt mutatta, hogy a hetedik napot az istentisztelet kálánleges napjaként fogadta el, Pál is ugyanezt tette.

Az apostol

húsges hetenanti szombatánneplése szűges ellentétben áll az óvi szertartásos szombatokkal kapcsolatos állásfoglalásával. Pál világgossá tette, hogy a keresztényeknek nem kell ezeket az óvenkanti nyugalomnapokat megtartaniuk, mert Krisztus a szertartási törvényeket a keresztre szegezte (lásd e kinyv 18. fejezetét). Ezt mondta: "Senki azért titeket meg ne tőljen evésért vagy ivásért, avagy ánnep vagy ájhold, vagy szombat dolgában, amelyek csak árnyékaik a kávetkezendő dolgoknak, de a valóság Krisztus" (Kol 2:16-17). Mivel e szűveg ártelmi ásszefággése "formaságos dolgokkal foglalkozik, az itt említett szombatok a zsidó óvi ánnep szertartási szombatjai, amelyek csak árnyékaik vagy előképei a Krisztusban bekávetkezendőknek".[13]

A galáciai

levélben Pál hasonlóképpen tiltakozott a szertartásos törvényi kávetelményeinek betartása ellen. Ezt mondta: "Megtartjátok a napokat és hánapokat és időket, meg az esztendőket. Fáltelek titeket, hogy hiába fíradóztam kátráláttetek" (Gal 4:10-11).

Sokaknak az a benyomásuk,

hogy János a vasárnapra utalt, amikor azt mondta, hogy "Lélekben valók ott az Árnak napján" (Jel 1:10). A Biblia azonban csak egy napot nevez az Ásr kálánleges tulajdonának, és ez a szombat. Krisztus kijelentette: "A hetedik nap az Árnak, a te Istenednek szombatja" (2Máz 20:10), amelyet kásőbb "észszent napomnak" nevezett (Ása 58:13 - Áj prot. ford.). Krisztus a szombat Urának nevezte ánnmagát (Mk 2:28). Mivel a Szent-rásban az egyetlen nap, a hetedik napi szombat, amelyet az Ásr sajátjának nevez, logikusnak látszik arra a kávetkeztetésre jutni, hogy János a szombatra utalt. Semmilyen bibliai pálda nem mutat arra, hogy ő ezt a kifejezést a hőt első napjára, vagyis a vasárnapra vonatkoztatta volna.[14]

A Biblia

sehol sem parancsolja meg, hogy a hőt bármely napját ánnepeljék a szombat helyett. A hőt semmilyen más napját nem mondja áldottnak vagy szentnek. Az Ástestamentum sem utal arra, hogy Isten a szombatot a hőt más napjával váltotta fel.

Ellenkezőleg, a Szent-írás

Istennek azt az akaratát nyilatkoztatja ki, hogy népe az egész szent-írás alapján
 azt a szabályt adja a szombatot: "Mint az ój egek és az ój föld, amelyet én teremtek,
 megáll a szombat, az ősz, azoképpen megáll a ti magvatok és nevetek...
 Hétfőnapra és hétfőnapra és szombatra és szombatra eljő minden test engem imádni, az ősz" (Ása 66: 22-23).

A

szombat jelentősége. A szombatnak nagy a jelentősége, és tele van mály és gazdag lelki
 tartalommal.

1. A teremtés és a teremtés emlékműve. Amint láttuk, a T-zparancsolat
 szerint a szombat elsődleges jelentősége, hogy a világot teremtésére
 emlékeztessen (2Mz 20:11-12). Az a parancs, hogy a szombatot a hetedik napot,
 mint nyugalomnapot, és az elválaszthatatlanul kapcsolódik a teremtéshez, mivel a
 szombat intézménye és a megtartására az ősz-írás parancs a teremtés cselekményének
 kizvetlen kizvetkezése. Továbbá, az egész emberi család az ősz megállított
 isteni cselekménynek, a teremtésnek az ősz-írás heti látszat; kizvetkezősköppen a
 szombat parancsának, mint Isten teremtői hatalmára és az ősz megállított
 megtartására Isten az egész emberiség számára kizvetkező teszi. "[15] Strong a szombatot olyan és az ősz-írás
 kizvetkezősnek" nevezi, amelyet és Isten rendelt el a teremtés cselekményére
 az ősz megállított. "[16]

Azok, akik

megtartották a szombatot, mint a teremtés emlékeztetőjét, ezzel hálás és szíves
 elismerték, és hogy Isten a Teremtő és az ősz-írás uralkodó; hogy ők kezüknek
 alkotásai és hatalmának alárendeltjei. Tehát a szombat intézménye teljesen
 emlékeztető jellegű az egész emberiség számára. Nincs benne semmi homályos, és
 nem korlátozó egyetlen népre. "[17] Ameddig az ősz-írás imádjuk Istent, mert Ő a mi Teremtőnk, mindaddig a
 szombat marad a teremtés bizonyására és emlékeztetője.

2. A megváltás jelképe. Amikor Isten megszabadította

Izraelt az egyiptomi rabszolgáiból, a szombat, ami máris akkor a teremtés emlékeztetője
 volt, a szabadulás emlékeztetője is lett (5Mz 5:15). és az ősz azt akarta, hogy a
 hetenként ismétlődő és helyesen megtartott szombati nyugalom folytonosan
 feloldozza az embert valamilyen egyiptomi szolgáiból, amely nem korlátozó
 semmilyen országra, sem szívesre, hanem magában foglal minden országot és
 minden kort. Az embernek ma meg kell szabadulnia abból a rabszolgából, amelybe a
 kapzsiság, nyereszkeség, hatalom, társadalmi egyenlőtlenség, az ősz és a bűn
 sodorja. "[18]

A kereszt

képe a szombati nyugalmat a megváltás és a világnak jelképe teszi. és Arra
 emlékeztet, hogy Immanuel kivezetett a bűn rabszolgáiból. Legnagyobb terhünk a
 reánk nehezedő engedetlenségünk sálya. A szombati nyugalom, amely visszafelé
 mutat a sárban pihenő Krisztusra, a bűn feletti győzelem nyugalma, a

keresztényeknek igazi lehetőséget kínál Krisztus bocsánatának, bűnökért nekik és nyugalmuknak elfogadására és megtapasztalására." [19]

3. A megszentelődés jele. A szombat Isten Ájtformájának erejének jele, a szentség vagy megszentelődés jele. Az Ásr kijelentette: "Az én szombataimat bizony megtartjátok; mert jel az én népeimnek és tiszteletük nemzeteimről nemzeteimre, hogy megtudjátok, én vagyok az Ásr, aki titeket megszentellek" (2Máz 31:13; v. Á. Ez 20:20). A szombat tehát Istennek, mint megszentelőnek a jele is. Mivel az ember Krisztus vére által szentelődhet meg (Zsid 13:12), a szombat annak is a jele, hogy a hívő elfogadja Krisztus véreit a bűn bocsánatára.

Éppen úgy, ahogy Isten a szombatot, szent címlőre kínálta el, népeit is elkülönítette a szent címlőre - hogy különleges tanója legyen. Azon a napon Istennel való kapcsolatunk szentséghez vezet; megtanulják, hogy ne a saját erőforrásaikra, hanem Istenre támaszkodjanak, aki megszenteli őket.

"Az az erő, amely mindent teremtett, ugyanaz az erő, amely újra teremti a lelket a maga képére. A szombat a megszentelődés jele azok számára, akik megszentelik. Az igazi megszentelődés összhang Istennel, vele való egység jellemében. Erre az ő jellemet kell követni, elvek iránti engedelmességgel lehet eljutni. És a szombat az engedelmesség jele. Aki szívből engedelmeskedik a negyedik parancsolatnak, az engedelmeskedni fog az egész törvénynek. Engedelmesség által szentelődik meg." [20]

4. A húsvét jele. Ahogy Isten áldja a húsvétot, a húsvétot a paradízsba helyezte, ahol az Ádenkert kárpótlásba helyezte, ahol az Áden gonosz tudásának fájával, ugyanúgy minden ember Isten iránti húsvétot paradízsba fogja tenni a Tízparancsolat kárpótlásba helyezett szombatparancs.

A Szentírás
kinyilatkoztatja azt, hogy a második advent előtt az egész világ két csoportra oszlik: azokra, akik húsvétesek, és azokra, akik megkezdik Isten parancsolatait és Jézus hitét, és azokra, akik imádják az éneket és annak képét" (Jel 14:12, 9). Akkor Isten igazsága nagy lesz a világ előtt, és világossá válik, hogy a Szentírás hetedik napi szombatjának engedelmes megtartása bizonyítja a Teremtő iránti húsvétot.

5. A kárpótlás és a jellemeinek ideje. Isten az állatokat az emberiség számára teremtette (1Máz 1:24-25). A magasabb szintű társas viszony kialakítására Isten egymásnak adta a felfedést és a nőt (1Máz 1:18-25). A szombattal pedig Isten olyan ajándékot adott az emberiségnek, amely a társas viszony legmagasabb formáját, Isten társaságát kínálja. Isten nem úgy alkotta az embereket, hogy csak az állatok társai legyenek, mert csak nem is kizárólag az emberi lények. Isten a maga számára teremtette őket.

A szombat az, amikor

kétfelhőn leges módon megtapasztaljuk Isten jelenlétét. Ha nem lenne szombat, mindenki vég nélkül dolgozna és verejtékezne. Minden nap egyforma lenne, és világi célokat szolgálna. De amikor a szombat megérkezik, reményt, örömet hoz, célt ad, és bátorít. Időt ad arra, hogy az istentisztelet, imádkozás, áhítat, az Ige tanulása és hirdetése, az evangélium terjesztése útján kétfelhőbe jussunk Istennel. A szombat lehetővé teszi Isten jelenlétének megtapasztalására.

6. A hit állatai megigazulás jele. A keresztyének előtt világos, hogy az igazságot őszintén kereső, lelkiismeretes nem keresztyékekkel a Szentlélek meg tudja tetni Isten tervének általános elveit (Róm 2:14-16). Ez a magyarázata annak, hogy miért gyakorolják nem keresztyének is a szombattól bizonyos fokig eltérő kilenc parancsolatot. De nem ez a helyzet a szombatparanccsal.

Sokan belátják, miért van

szükség hetenként egy nap pihenésre, de sokszor nehezen értik meg, miért helyes és dicsőretes a hét hat napján dolgozni, de bűn a hetedik napon. A természet nem nyújt semmilyen alapot a hetedik nap megtartására. A bolygók keringenek a pályájukon, a növények nőnek, és a napfény váltja egymást, és az állatok úgy viselkednek, mintha minden nap egyforma lenne. Miért kell akkor az embernek a hetedik napi szombatot megtartani? – A keresztyének számára csak egy oka van ennek, és semmi más, de ez az ok elgondol: Isten mondta." [21]

Csak Isten

kétfelhőn kinyilatkoztatása alapján érthetik meg az emberek, mi az oka a hetedik nap megnevelésének. Azok, akik megtartják a hetedik napot, hitből és Krisztus iránti feltétlen bizalomból teszik, aki megparancsolta a szombat megszentelését. A szombat megtartásával a hűvők kifejezik, hogy kétszer Isten akarata, és nem a saját dőntésük szerint élni.

A hűvők a hetedik nap

megnevelésével nem saját megigazulásukra törekcsenek, hanem a szombatot Krisztussal, a Teremtővel és Megváltással való kétfelhőgésük eredményeként tartják meg. [22] A szombat megnevelés Krisztus igaz voltának a hűvő megigazulásában és megszentelődésében jelentkező eredménye, igazolva, hogy megszabadultak a bűn szolgaságától, és felöltöztek Krisztus teltetés igazságát.

– Az almafa

nem azért lesz almafa, mert almát terem. Előbb almát kell lennie. Azért termécszetes, hogy almát terem. Az igazi keresztyény sem azért tartja meg a szombatot vagy a kétfelhő kilenc előrét, hogy kétfelhő megigazulása. Hanem ez annak a megigazulásnak a természetes gyümölcs, amelyben Krisztus részesíti. Aki gy tartja meg a szombatot, az nem kétfelhőnyeskedő, mert a hetedik nap kétfelhő megtartása a hűvő megigazulásának és megszentelődésének belső élményét jelzi. Ennélfogva az igaz szombat megnevelő nem azért nem cselekszik tiltott dolgokat

szombat, hogy elnyerje Isten kegyelmét, hanem mert szereti Istent, és a szombatot olyannak akarja tenni, ami a lehető legszorosabb kapcsolatba vonja Istennel." [23]

Szombatünnepeink

arról tanít, hogy nem a saját cselekedeteinkre támaszkodunk, és hogy tudjuk, egyedül Krisztus, a Teremtő menthet meg bennünket. Valóban, ez az igazi szombatünnepeink léleke a bennünket űző emberek formájában Jézus Krisztus, a Teremtő és Megvilágosító iránti páratlan szeretetről tanít. Ez teszi a megfelelő nap megfelelő módon való megtartását a hit általi megigazulás jelévé." [24]

7. A Krisztusban való nyugalom jelképe.

A szombat, amely emlékeztette Izraelt arra, hogy Isten Egyiptomból kiszabadította népét, és megnyugvást adott neki a földi Kánaánban, megkísérelte annak a kornak megvilágítottait a kárhozástól. A szombat ugyanígy jele annak is, hogy Isten a megvilágítottakat a bűntől megszabadítja, és nyugalommal ajándékozza meg, s elkíséri a világtáig.

Aki belép az Isten által

felkeltetett nyugalomba, az ez megnyugodott cselekedeteitől, amiképpen Isten is a magáéért (Zsid 4:10). Ez a nyugalom lelki nyugalom, ez a saját cselekedeteink-től való megnyugvás, a bűn elhagyása. Ebbe a nyugalomba hívja népét Isten, és ez az a nyugalom, amelynek jelképe a szombat is, és a Kánaán is." [25]

Amikor

Isten befejezte a teremtés munkáját, és megpihent a hetedik napon, de annak és a szombattal lehetőséget kért arra, hogy megpihenjen önében. Bár ők elbuktak, nem változik Isten eredeti szándéka; ma is ezt a nyugalmat kínálja az emberiségnek. A szombat a bűnbeesés után is e nyugalom emlékeztetője maradt. Ez így tesz a hetedik napi szombat megszentelésé nemcsak Isten, a mindenség Teremtője iránti hitről bizonyítást, hanem az abban való hitről is, hogy Őt tudja formálni az életet, és alkalmassá tudja tenni az embert arra az örök nyugalomra, amelyet eredetileg a föld lakóinak adni akart." [26]

Isten

megígérte ezt a lelki nyugalmat a testi Izraelnek. Bár nem léptek be abba, Isten meghívása most is hív: "Annakéért megvan a szombatja az Isten népének" (Zsid 4:9). Azoknak, akik szeretnék belépni ebbe a nyugalomba, az élőszó hit által be kell lépniük Isten lelki nyugalmába, a lélek bűntől való megnyugvásának, és nem az értelem által való megnyugvásának nyugalomába." [27]

Az Ősajtestamentum

figyelmezteti a keresztényt, hogy ne várjon addig, amíg megtapasztalja ezt a kegyelem és hit általi megnyugvást, mert a "éma" az alkalmas idő a belépésre

(Zsid 4:7; 3:13). Akik beléptek ebbe a nyugalomba - a Jézus Krisztusba vetett hit által kapott megmentő kegyelemben -, nem igyekeznek tovább arra, hogy a saját cselekedeteik által igazuljanak meg. Így lesz a hetedik napi szombat megünneplése az evangélium nyugalmába való belépés jelképe.

Köszönetek az istentisztelet napjának megváltoztatására

Mivel a szombat nagyon fontos szerepet játszik Istennek, mint Teremtőnek és Megváltónak az imádságban, nem meglepő, hogy Szentírásunkban hárborít indított e szent istentisztelet megdöntésére.

A Biblia sehol sem ad engedélyt az istentisztelet e napjának megváltoztatására, amelyet Isten az Édenben alapított, és a Sínai-hegyen újra meghirdetett. Ezt olyan keresztények is felismerték, akik vasárnapot ünnepelnek. James Gibbons, katolikus borbos ezt írta: "Éljen olvasható a Bibliát mászes első könyvtől a Jelenések könyvéig, és egyetlen olyan sort sem fogsz találni, amely feljogosít a vasárnap megszentelésére." A Szentírás a szombat vallási megtartását teszi kötelezővé.[28]

A protestáns A. T. Lincoln beismerte: "Nem lehet az Ószövetséggel igazolni azt a hiedelmet, hogy Isten a feltámadást kezdve az első napot rendelte el szombatként való ünneplésére." [29] Elismerte: "Hetedik napi szombatossá lenni az egyetlen következetes eljárási mindazok számára, akik vallják, hogy mint erkölcsi törvény, az egyszó Törvény parancsokat kötelező." [30]

Ha nincs bibliai bizonyítás arra, hogy Krisztus vagy tanítványai az istentisztelet napját megváltoztatták, miként lehetséges, hogy sok keresztény a vasárnapot fogadja el a szombat helyett?

A vasárnap ünneplésének keletkezése. Az istentisztelet napjának szombatból vasárnapra való áthelyezése fokozatosan történt. Nincs bizonyítás arra, hogy a keresztények a második század előtt vasárnap tartották volna hetenkénti istentiszteletüket, de arra van bizonyítás, hogy a második század közepére egyes keresztények inkább ünnepték a vasárnapot istentiszteleti napként, de nem nyugalomnapként.[31]

A római gyülekezet, amely nyomán pogányokból lett keresztényekből állt (Róm 11:13), átvette a vasárnapi istentisztelet bevezetésében. Rómában, a birodalom fővárosában erős zsidóellenesség alakult ki, ami az idő múlásával csak fokozódott.

E zsidóellenesség ellenhatásaként a vasáros keresztényei megpróbálták megkíséríteni magukat a zsidóktól. Elhagytak a zsidókkal való közös szokásaikat, és kezdtek feladni a szombat tiszteletét, lámpásokat tőve a vasárnap kizárólagos megtartása felé.[32]

A második

századtól az ötödikig, bár a vasárnap tekintélye nőtt, a keresztények majdnem az egész római birodalomban továbbra is megőrzötték a hetedik napi szombatot. Szókratész, az ötödik századi történetíró, ezt írta: "Az egész világon majdnem minden gyülekezet minden héten szombatján megtartja a szent misztériumokat, de Alexandria és Róma keresztényei valamilyen ősi hagyomány alapján ezekkel felhagytak." [33]

A negyedik

és ötödik században sok keresztény mind szombaton, mind vasárnap istentiszteletet tartott. Sozomen, e kor egy másik történetírója, ezt írta: "A népszerű Konstantinápolyban és majdnem mindenütt visszejelen szombaton és a héten első napján is, amely szokást soha nem gyakorolták Rómában, sem Alexandriában." [34]

Ezek a hivatkozások

mutatják, hogy Róma vezető szerepet játszott a szombat-őrzés mellőzésében.

Vajon

azok, akik felhagytak a hetedik napi istentisztelettel, miért a vasárnapot választották, és nem a héten napját? Az egyik fő ok az volt, hogy Krisztus vasárnapot tartott fel; és állítólag Krisztus adott felhatalmazást az e napi istentiszteletre. "De bármilyen furcsának is tűnik, a második és harmadik század egyetlen rója soha egyetlen, a vasárnap szombat helyetti megtartására feljogosító Biblia-verset sem idézett. Sem Barnabás, sem Ignác, sem Justinus, sem Irénéus, sem Tertullianus, sem Római Kelemen, sem Alexandriai Kelemen, sem Origenész, sem Ciprián, sem Viktorinus, sem más Krisztus korabeli írók nem tudott semmi ilyen utalásról, sem József, sem a Biblia bármely részéből." [35]

A népszerűség

és annak hatása, hogy a pogány rómaiak napimádattal és szeszhangban volt a vasárnap, későbbi hozzájárult e napnak az istentisztelet napjaként való egyre terjedő elfogadásához. A napimádattal fontos szerepet játszott az egész átkori világban. Ez volt "a római vallás egyik legrágibb alkotóeleme". A keleti napkultusz keletkezésében "a Kr. u. második század elejétől a Sol invictus kultusza volt az uralkodó Rómában és a birodalom más részén is." [36]

Ez a

népszerű vallás az új hűvöként keresztény hatással volt az ősegyházra. "A pogánysággal megértett keresztények állandóan csábították a hűvöket a Nap tiszteletére. Ezt nemcsak az jelzi, hogy az egyházatyák sokszor kifogásolták ezt a gyakorlatot, hanem az is, hogy a napimádattal visszatérő krétódi keresztény

liturgiában.[37]

A negyedik

század tanácsa volt a vasárnapot bevezetésnek. Először polgári jellegű vasárnapot adtak ki, majd jöttek a vallási jellegűek. Konstantin császár Kr. u. 321. március 7-én bevezette az első polgári vasárnapot. Tekintettel arra, hogy a vasárnap népszerű volt a pogány napimádók között, és sok keresztény is tisztelte, Konstantin azt remélte, hogy a vasárnap 1/3-nappal tartásával biztosíthatja kormányra szállítását e két világot.[38]

Konstantin

vasárnapot tette a császár napimádási mártírját. Őgy szál a terv: a Nap tiszteletre mártír napján (venerabili die solis) az eljövők és városok pihenjenek, és minden műhely zárva legyen. De vidéken a mezőgazdasági munkásoknak a terv megengedi, hogy dolgozzanak vasárnapon."[39]

Néhány

évtizeddel később az egyház kivette Konstantin példáját. A laodiceai zsinat (kb. Kr. u. 364-ben), amely, bár nem egyetemes, de római katolikus tanácskozás volt, kiadta az első egyházi vasárnapot. A 29. cikkben az egyház megkérvelte a keresztényektől, hogy tiszteljék a vasárnapot, és ahhoz lehet, ne dolgozzanak azon a napon", de kifogást emelt a szombati pihenés ellen, és elrendelte, hogy a keresztények ne ételkezjenek szombaton (gárda 1/1 sabbaton), hanem dolgozzanak azon a napon."[40]

Kr. u.

538-ban, abban az évben, amelyben a praxiciban jelzett 1260 esztendő elkezdődött (1. kötet e könyv 13. fejezet), a római Katolikus Harmadik Országos zsinat kiadott mártír a Konstantinai is szigorúbb tervet. E zsinat 28. cikkében kimondja: vasárnap mártír a mezőgazdasági munkát is felfüggesztésre kell tenni, hogy az embereket ne akadályozza a templom építésében".[41]

A

világítottatás megrendelése. A Biblia kinyilatkoztatja, hogy a vasárnap keresztényi intőzőmunkát valaki megtartása a tervszegés titkos bűnhöz" vezethető vissza (2Thessz 2:7), amely már a korábban is működött (1. kötet e könyv 13. fejezet). Dániel 7. fejezete praxiciban keresztény Isten megmutatta, hogy előre tudott az istentisztelet napjának megvilágításáról.

Dániel látomása az Isten

népe és tervnyelvi elleni támadást mutatja be. A kis szarv (Jel 13:1-10-ben pedig egy fenevad) által ábrázolt támadás hatalom a nagy hitehagyást idéző elő a keresztény egyházon belül (1. kötet e könyv 12. fejezet). A kis szarv, amely a negyedik fenevadból támad, és a bukása után fő 1/4-ldőző hatalommá lesz (1. kötet e 18. fejezet), megkísérli megvilágítani az idők és a tervnyelvi" (Dániel 7:25). Ennek a hitehagyás hatalomnak sikerül a világ nagy részét megveszteni, de az 1/4-ldőző ellenére fog dőlni (Dániel 7:11, 22, 26). A végző megpróbáltatás

idején Isten kényeztetésére népe érdekében, és megszabadta őket (Dán 12:1-3).

Ez a
 prófétia csak egyetlen hatalomra illik, a kereszténységben. Csak
 egyetlen vallási szervezet van, amely azt állítja, hogy joga van Isten
 tervének megváltoztatására. Figyelj meg, hogy a római katolikus hatóságok
 mire tartottak igényt a történelem során:

Kr. u. 1400 körül Petrus
 de Ancharano azt állította, hogy az ő pápa megváltoztathatja Isten tervét,
 mert hatalma nem embertől, hanem Istentől van, és Isten helyett cselekszik a
 földön, teljes joggal kényeztetve meg és oldozva fel nyájait".[42]

E
 megdöbbentő állítás hatása bebizonyosodott a reformáció idején. Luther
 kifejtette, hogy nem az egyházi hagyomány, hanem a Szentírás irányítja az
 életet. Jelszava a Sola Scriptura - "Egyedül a Biblia" volt. John Eck, a
 római katolikus vallás egyik legfőbb képviselője, bírálta Luthernek ezt a
 kijelentését, azt állítva, hogy az egyház tekintélye a Biblia felett áll.
 Feladta a leckét Luthernek a bibliai szombat és vasárnap megtartásának
 felcserélésével kapcsolatban. Ezt mondta Eck: "Az Szentírás ezt tanítja:
 "Megemlékezz a szombatnapról, hogy megszenteljed azt. Hat napon át
 munkálkodjál, és vedd meg minden dolgodat; de a hetedik nap az Őrnak, a te
 Istenednek szombatja" stb. De az egyház a saját hatalma alapján a szombatot
 vasárnapra változtatta, amire Őnek [Luthernek] nincs szentírási szövege."[43]

A tridenti
 zsinaton (1545-1563), amelyet a pápa a protestantizmus megdöntésére hívott
 össze, Regio Erseke, Gaspare de Fosso, ő hozta elő ezt a kérdést. "Tehát az
 egyház tekintélyét - mondta - a legvilágosabban a Szentírás világítja meg, mert
 mag egyrészt (az egyház) ajánlja, isteninek nyilvánítása (és) olvasásra kényszeríti
 nekünk... másrészt az Őr által a Szentírásban tanított tervényes előírások
 megszüntek ugyanannak a hatalomnak (egyház) alapján. A szombat, a legdicsőbb
 nap a tervényben, az Őr napjára változott... Ezek és más hasonló dolgok nem
 Krisztus tanításának alapján változtak meg (mert Ő azt mondja, hogy a tervény
 betöltésére, és nem megsemmisítésére jött), hanem azokat az egyház hatalma
 változtatta meg."[44]

Tartja-e
 még az egyház ezt az álláspontját? A The Convert's Catechism of Catholic
 Doctrine 1977. évi kiadása tartalmazza a kérdések és válaszok sorát.

"Kérdés: Melyik a
 nyugalomnap?"

â€žVálasz: A szombat a nyugalomnap."

â€žKérdés: Miért tartjuk a szombat helyett a vasárnapot?"

â€žVálasz: Azért tartjuk a szombat helyett a vasárnapot, mert a katolikus egyház ittette az énnepet szombatról vasárnapra." [45]

John A.

O'Brien, római katolikus tudós The Faith of Millions (1974) című nagyszerű könyve szerint erre a súlyos megállapításra jutott: "Mivel a Biblia a szombatot, és nem a vasárnapot írta elő, nem furcsa, miszerint nem katolikusok, akik állítják, hogy vallásukat kizvetlenül a Bibliából, és nem az egyházról veszik, a vasárnapot énnepként a szombat helyett? Igen, ez kizvetlenlenség." A vasárnap énnepként szokása - mondta - a katolikus egyház tekintélyén alapszik, nem pedig egy kifejezett bibliai szövegen. Ez az énnep és megmarad, hogy emlékeztessen arra az anyaszentegyházra, amelyből a nem katolikus szekták kiváltak - mint az a fió, aki elszáktt otthonjáról, de még a zsebében hordja anyja kópát vagy egy hajfértjét." [46]

Az ezekre

az előjogokra való igény a prófécia megvalósulása, és ez segít azonosítani a kicsiny szárvval jelzett hatalmat.

A szombat

helyreállításja. Ásai

könyve 56. és 58. fejezetben Isten szombatreformra szólítja fel Izraelt.

Megítvendéll, milyen csodálatos dolog lesz, amikor nyíjjá kizsereglenek a pogányok (ás 56:8), és ennek az édvátságet szolgáló missziónak a sikerét a szombat megszentelésével kapcsolja íssze (ás 56:1-2, 6-7).

Isten

gondosan kírálja rja nápnak ezt a kállásnleges munkáját. Bár káldetésük az egész világnak szól, kállásn olyan embercsoportra irányul, amely hávőnek vallja magát, de valójában nem tartja be Isten előírásait (ás 58:1-2). Isten e szavakkal fejezi ki megbáztatásait azokhoz az állálagos hávőkhez: "Megít-tik fiaid a rógromokat, az emberítők alapzatait felrakod, és nevezteled romlás és pátójának, ísványek megít-tájának, hogy ott lakhassanak. Ha megtartátat szombaton íbadat, és nem úzd kedvtéledet szent napomon, és a szombatot gyányírúságnak hávod, az ír szent és dicsőságes napjának, és megszenteled azt, dolgodat nem távón, foglalkozást sem találván, hamis beszédet sem szálván, akkor gyányírúságed lesz az írban" (ás 58:12-14).

A lelki Izrael k rdet se ugyanaz, mint az  si Izrael  volt. A kicsiny szarvval  jbr jzolt hatalom r st ütött a törvényen, amikor megv jtoztatta a szombatot. Ahogy Izraelben helyre kellett  jll tani a l jbbal tiport szombatot,  pp gy kell korunkban is a szombat intézményét helyre jll tani és Isten t rv ny nek fal jn a r st kijavítani.[47] Jel 14:6-12 üzenetének az  r kk val  evangéliummal összefüggésben való hirdetése végzi el e helyre jll t si munkát, és teszi naggy i a törvényt. Ennek az üzenetnek a hirdetése Isten egyházának feladata a második advent idején (lásd e könyv 12. fejezetét). Ennek az üzenetnek fel kell r jznia a világot, arra szólítva mindenkit, hogy készüljön fel az ítéletre.

A Teremt 

imádására sz l t s h v s -   zim dj tok azt, aki teremtette a mennyet és a földet", közvetlenül Isten  r k t rv ny nek negyedik parancsolat ra utal. A végső figyelmeztetés tartalma megerősíti ezt a tényt, Istennek különös gondja van arra, hogy az  jltal nosan elfelejtett szombat visszakapja m lt  helyét a második advent előtt.

Ennek az üzenetnek a

hirdetése az egész világra kihat s vis lyt fog kiváltani. A központi kérdés az Isten törvénye ir nti engedelmesség és a szombat megtart sa lesz. E küzdelemben mindenkinek el kell döntenie, hogy Isten parancsolatait vagy az emberekét tartja meg. Ez az üzenet egy népet hoz létre, amely megtartja Isten parancsolatait  s Jézus hitét. Azok, akik ezt az üzenetet elutasítják, végül felveszik a fenevad bélyegét (Jel 14:9, 12; lásd e könyv 12. fejezetét).

Hogy ez a missziós - Isten

t rv ny nek naggyá  s szombat nak dicsőségessé tétele - sikeres legyen, Isten népének következetes és szeretetteljes példát kell mutatnia a szombat nnepl sben.

 

A szombat megtart sa

Ahhoz,

hogy a   z megeml kezz l a szombatnapr , hogy megszentelj ed azt" (2M z 20:8) parancsának eleget tudjunk tenni, az egész h t folyamán gondolnunk kell a szombatra; és hogy Istennek tetsző módon megtartsuk, meg kell tenn nk a szükséges előkészületeket. De vigyázzunk, nehogy annyira kif rasszuk magunkat a h t folyamán, hogy ne tudjunk r st venni a szombati istentiszteleten.

Mivel a szombat az

Istennel való k l nleges közösség napja, amely az irgalmas Isten teremtési  s megváltási munkájának örömteli ünneplésére h v, el kell ker ln nk mindent, ami rontja a szombat szent légkörét. A Biblia el rja, hogy szombaton ne végezzünk

világi dolgokat (2Máz 20:10), szívetelenségünk minden kereseti munkáját, minden zletelést (Neh 13:15-22). Meg kell dicsőíteni Istent, dolgainkat ázznem tővön, foglalkozást sem találván, ha-mis beszédet sem szílván" (Ása 58:13). Ha saját kedvtelésűnkre fordítjuk ezt a napot, ha világi dolgokkal foglalkozunk, azokról beszélgetésűnk és gondolkodunk, vagy ha sportolunk, ez megtérri Teremtőnkkel való kázzsságűnk, és megszentésűtlen-ti a szombatot.[48] A szombatparancs iránti tiszteletűnknek ki kell terjednie mindenre, aki a hatáskörűnkbe tartozik, a gyermekeinkre, munkásainkra, mágg vendégeinkre is, sőt állatainkra is (2Máz 20:10), hogy ők is részesülhessenek a szombat áldásaiban.

A szombat

pőntek este, naplementével kezdődik, és szombaton naplementével végződik (Iásd 1Máz 1:5; v. Mk 1:32).[49] A

Szent-rés a szombat előtti napot (a pőnteket) ázzaz előkésűlet napjának" (Mk 15:42 - Áj prot. ford.), a szombatra való felkésűl és napjának nevezi, hogy semmi ne rontsa meg a szombat szentségét. Ezen a napon, akik a család táplálkájá gondoskodnak, késű-tsűk elő a szombati étteleket, hogy a szent napon ők is megpihenhessenek (Iásd 2Máz 16:23; 4Máz 11:8).

Já tennők a család

tagjai, illetve a há-vők csoportjai, ha pőnteken, ráviddel naplemente előtt Ásszegyűlnők, hogy ánekeljenek, imádkozzanak, és Isten Igájét olvassák. Ágy há-vjék meg Krisztus Lelkét, mint kedves vendéget. Hasonlóképpen istentisztelettel fejezzék be a szombatot a naplemente kázzedtelével, Isten jelenétét és vezetésűt kőve a kázzvetkező hátre.

Isten arra

szűtja fel nőpőnt, hogy tegye a szombatot az Árrm napján (Ása 58:13). Hogyan teheti ezt? Csak akkor részesülhetnek abban az igazi Árrmben és megnyugvásban, amit Isten akar adni nekik ezen a napon, ha Krisztusnak, a szombat Urjának pőldájáit kázzvetik.

Krisztus rendszeresen

rőst vett a szombati istentiszteleteken, szolgálásokat vállalt, és vallási eligaztást adott (Mk 1:21; 3:1-4; Lk 4:16-27; 13:10). De az istentiszteletek lájtogatóján tő is kereste az emberek társaságát (Mk 1:29-31; Lk 14:1), a szabadban időzött (Mk 2:23), és szűjeljőva, szent, irgalmas dolgokat cselekedett. Amikor csak tehetett, gyűgyűtotta a betegeket és szenvedőket (Mk 1:21-31; 3:1-5; Lk 13:10-17; 14:2-4; Jn 5:1-15; 9:1-14).

Amikor

bárjlták a szenvedések enyhésűrt, Jőzus Ágy vőlaszolt: ázzSzabad... szombaton jő cselekedni" (Mt 12:12). A gyűgyűtással nem rontotta meg a szombatot, sem nem tárrte el. De vőget vetett azoknak a terhes szabályoknak, amelyek eltorzították a szombatnak a felűdűl és Árrm napjánaként való megűnneplésűt és mint Istentől kapott eszközűnek a jelentősűgét.[50] Isten a szombatot az emberisűg lelki gazdagúsásra szűnta. Helyes az olyan tevűkenység, amely erősűti az Istennel való kázzsságet; helytelen, ami eltőrűt ettől a cőlűtű, és a szombatot csupán munkaszűneti nappá teszi.

A szombat Ura mindenkit

időjeleket követő szöveg-t. Akik elfogadják ezt a megítélést, azoknak a szombat győzelemes és a lelki teljesítmény napja, a menny előze; felismerik, hogy az Isten a szombatot a csúszdát megelőző szöveg-t. A hetedik nap hatról hatra megvigasztalja lelkünket, és bizonyossá teszi, hogy bármilyen jellemünk befejezetlen, Krisztusban mégis teljes. Golgotai tettével engesztelést szerzett értünk, és beláthatóan az Ő nyugalomába." [51]

Â

Lábjegyzet

1.

Â

John N. Andrews, History of the Sabbath, 2. bővített kiadás, Battle Creek, MI; Seventh-day Adventist Publishing Assn., 1873., 3. bőv. kiad., 575. oldal

2.

Â

SDA Bible Commentary, jav. kiad., 1/220. oldal

3.

Â

I. m.

4.

Â

J. L. Shuler, *God's Everlasting Sign* (Nashville: Southern Pub. Assn., 1972), 114-116. oldal; M. L. Andreason, *The Sabbath* PÃ;triÃ;rkÃ;ik Ã©s prÃ;fÃ©tÃ;ik, 263-264. oldal; White: *A nagy kÃ¼zdelem*, 546, 569. oldal (Washington, D. C.; Review and Herald, 1942), 248. oldal; Wallenkampf, "The Baptism, Seal, and Fullness of the Holy Spirit" (kiadatlan kÃ©zirat), 48. oldal; White:

5.

Â

White: PÃ;triÃ;rkÃ; Âs prÃ;fÃ;tÃ;k, 264. oldal

6.

Â

Wallenkampf, "Baptism, Seal, and the Fullness of the Holy Spirit", 48. oldal

7.

Â

SDA Bible Commentary, jav. kiad., 1/605. oldal

8.

Â

â€žSabbath", SDA Encyclopedia, jav. kiad., 1239.
oldal

9.

Â

â€žSabbath, Annual", i. m. 1265. oldal

10.

Â

Jonathan Edwards, The Works of President
Edwards (New York: Leavitt & Allen, Worcester, hasonmÃ¡s kiadÃ¡s,

1852), 4/622. oldal. A puritánok a vasárnapot a keresztény szombatnak tartották.

11.

Â

Érdekes, hogy "nagy nap" volt az, amelyen Jézus a szombatban pihent - mert ez a szombat egyrészt a hét hetedik napja volt, másrészt a kovásztalan kenyerek hetének első szombatja. A megváltás csúcspontjának napja volt ez a nap! A teremtéskor elhangzott "eggyé olvadt az élvágtatott" kijelentéssel, amikor az Alkotás a Bevégző ismét pihent munkája után.

12.

Â

Samuele Bacchiocchi, Rest for Modern Man
(Nashville: Southern Pub. Assn., 1976), 8-9. oldal

13.

Â

â€žSabbath", SDA Encyclopedia, jav. kiad., 1244. oldal. LÃ¡sd SDA Bible Commentary, jav. kiad., 7/205-206. oldal is; vÃ¡l. White, â€žThe Australia Camp Meeting", Review and Herald, 1896. januÃ¡r 7., 2. oldal

14.

Â

LÃ¡sd SDA Bible Commentary, jav. kiad., 7/735-736. oldal. VÃ¡l. White: Az apostolok tÃ¡rtÃ©nete, 398. oldal

15.

Â

â€žSabbath", SDA Encyclopedia, 1237. oldal

16.

Â

A. H. Strong, Systematic Theology, 408. oldal

17.

Â

White: Patriarkátusok és próféták, 22. oldal

18.

Â

Bacchiocchi, Rest for Modern Man, 15. oldal

19.

Â

I. m., 19. oldal

20.

Â

White, Testimonies, 6/350. oldal

21.

Â

Andreasen, Sabbath, 25, oldal

22.

Â

A t rv nyesked st  gy lehetne meghatározni, hogy  zpr b lkoz s az üdvösség egyéni erőfeszítéssel való megszerzésére. Ragaszkodás a törvényhez és bizonyos el r jsok megtartásához, mint az Isten előtt való megigazulás eszközéhez. Ez helytelen, mert   a törvénynek cselekedeteiből egy test sem igazul meg  l tte' (Róma 3:20)." (Shuler, God's Everlasting Sign, 90. oldal). Shuler  gy folytatja:  zAkik a szombat megtart s t t rv nyesked snek nyilvánítják, vegy k fontolóra a következőt. Ellentmond-e a kegyelem általi üdvösségnek az újjászületett keresztény, ha tartózkodik a hamis istenek im d s t ,  s tiszteletet tanúsít a második és harmadik parancsolat iránt? Erkölcsi tisztaság, becsületesség, igazmondás, ahogy a hetedik, nyolcadik  s kilencedik parancsolat tanítja, ellentétben áll-e az ingyen kegyelemmel? Mindkét kérdésre  Nem' a felelet. Nem törvényeskedés az, ha valaki megújult lélekkal megtartja a hetedik napot, és nincs ez ellentétben a csak kegyelem általi üdvösséggel. Valójában a szombat parancsolata az egyetlen olyan szabály a törvényben, amely a b nt l való szabadulás és a csakis kegyelem általi megszentelődés jeleként szerepel." (l. m.)

23.

Â

I. m., 89. oldal

24.

Â

I. m., 94. oldal

25.

Â

Andreasen, Sabbath, 105. oldal

26.

Â

SDA Bible Commentary, jav. kiad., 8/420. oldal

27.

Â

I. m.

28.

Â

James Gibbons, *The Faith of our Fathers*, 47. jav., bőv. kiad. (Baltimore; John Murphy & Co., 1895), 111112. oldal. R. W. Dale, egy kongregacionalista mondta: "Teljesen világos, hogy bármilyen szigorúan vagy Ajtatosan tartsuk is el a vasárnapot, nem tartjuk meg a szombatot... A szombat határozott isteni parancson alapszik. Nem hivatkozhatunk egy ilyen parancsra a szombat megtartásának kötelezettsége ellen" (R. W. Dale, *The Ten Commandments*, 4. kiad. [London; Hodder and Stoughton, 1884], 100. oldal.

29.

Â

Andrew T. Lincoln, "From Sabbath to Lord's Day: A Biblical and Theological Perspective," *From Sabbath to the Lord's Day: A Biblical, Historical and Theological Investigation*, szerk.: D. A. Carson (Grand Rapids; Zondervan, 1982), 386. oldal

30.

Â

I. m., 392. oldal

31.

Â

Lásd Justin Martyr, *First Apology*, Ante-Nicene

Fathers (Grand Rapids; Wm. B. Eerdmans, 1979), 1/186. oldal; Maxwell, God Cares (Mountain View, CA, Pacific Press, 1981), 1/130. oldal

32.

Â

LÃ¡sd pÃ©ldÃ¡ul Bacchiocchi, â€žThe Rise of Sunday Observance in Early Christianity", The Sabbath in Scripture and History, szerk.: Kenneth A. Strand (Washington, D. C.; Review and Herald, 1982), 137. oldal; Bacchiocchi, From Sabbath to Sunday (Rome: Pontifical Gregorian University Press, 1977), 223-232. old.

33.

Â

Socrates, Ecclesiastical History, 5/22. fejezet, Nicene and Post-Nicene Fathers, 2. sorozat (Grand Rapids, Wm. B. Eerdmans, 1979), 2/132. oldal

34.

Â

Sozomen, Ecclesiastical History, 7/19. fejezet,
Nicene and Post-Nicene Fathers, 2. sorozat, 2/390. oldal

35.

Â

Maxwell, God Cares, 1/131. oldal

36.

Â

Gaston H. Halsberghe, The Cult of Sol Invictus
(Leiden: E. J. Brill, 1972.; 26, 44. oldal. LÃ¡sd mÃ©g Bacchiocchi, â€œRise of
Sunday Observance," 139. oldal

37.

Â

Bacchiocchi, "Rise of Sunday Observance", 140. oldal
Lásd még Bacchiocchi, From Sabbath to Sunday, 252-253. oldal

38.

Â

Lásd például Maxwell, God Cares, 1/129. oldal;
H. G. Heggtveit, Illustreret Kirkehistorie (Christiania [Oslo]:
Cammermeyers Boghandel, 1891-1895), 202. oldal

39.

Â

Codex Justinianus, 3. kötet, c. 12, 3, Schaff, History of the Christian Church, 5. kiadás. (New York; Charles Scribner, 1902), 3/380. oldal, 1. megjegyzés

40.

Â

Laodiceai zsinat, 29. cikk, Charles J. Hefele, A History of the Councils of the Church From the Original Documents, Henry N. Oxenham fordításában és kiadásában (Edinburgh; T and T Clark, 1876), 2/316. oldal. Lásd még SDA Bible Student's Source Book, jav. kiadás, 885. oldal

41.

Â

Giovanni Domenico Mansi szerkesztésében, Sacrorum Conciliorum, 9/919. hasábjában, ahogy Maxwell idézte a God Cares 1/129. oldalán. Részben idézve az Andrews, History of the Sabbath and First Day of the Week 374. oldalán

42.

Â

Lucius Ferraris "Papa", 2. cikk, Prompta
Bibliotheca (Venetiis [Velece]; Caspa Storti, 1772), 6/29. oldal, ahogy
az SDA Bible Students' Source Book, jav. kiad. 680. oldalán levő
fordításban megjelent

43.

Â

John Eck, Enchiridion of Commonplaces Against
Luther and Other Enemies of the Church, fordította Ford L. Battles, 3.
kiad. (Grand Rapids; Baker, 1979), 13. oldal

44.

Â

Gaspere [Ricciulli] de Fosso, Előadás a tridenti zsinat
17. Állásfoglalás, 1562. január 18., Mansiban, Sacrorum Conciliorum, 33/529-530.
hasábján, ahogy az SDA Bible Students' Source Book, jav., szerk.
pályájának 887. oldalán fordításban megjelent

45.

Â

Peter Geiermann, The Convert's Catechism of
Catholic Doctrine (Rockford, IL; Tan Books and Publishers, 1977), 50.
oldal

46.

Â

John A. O'Brien, The Faith of Millions, jav.
kiadás. (Huntington, IN; Our Sunday Visitor Inc., 1974), 400-401. oldal

47.

Â

VÃ¶. White: A nagy kÃ¼zdelem, 402-403. oldal

48.

Â

White, Selected Messages, 3/258. oldal

49.

Â

Ahogy a SzentÃ-rÃis teremtÃstÃrtÃnetÃbõl vilÃigos, egy-egy nap naplementÃtõl naplementÃig tart. LÃisd 3MÃz 23:32. verset is

50.

Â

Felhatalmazza-e Krisztus pÃ©ldÃ©je a keresztÃ©ny kÃ©rhÃ©jzokat arra, miszerint hÃ©t napon Ã©t szolgÃ©ljanak anÃ©lkÃ©l, hogy a szombati pihenÃ©st lehetvÃ© tennÃ©k szemÃ©lyzetÃ©k szÃ©mÃ©re? Ellen G. White, felismerve a kÃ©rhÃ©ji szemÃ©lyzet szÃ©ksÃ©gleteit, ezt mondta: â€ŽA MegvÃ©ltÃ©s - pÃ©ldÃ©jÃ©vel - megmutatta nekÃ©nk, hogy helyes a szenvedÃ©st enyhÃ©teni ezen a napon; de ne vÃ©gezzenek az orvosok Ã©s Ã©pÃ©lÃ©k szÃ©ksÃ©gtelen munkÃ©it. Azt az Ã©ltalÃ©nos kezelÃ©st vagy azokat a mÃ©tÃ©teket, amelyek vÃ©rhatnak, a kÃ©vetkezÃ© napra kell halasztani. TudjÃ©k meg a betegek, hogy az orvosoknak is szÃ©ksÃ©gÃ©k van egy nap pihenÃ©sre!" (Medical Ministry [Mountain View, CA; Pacific Press, 1963], 214. oldal).

Az erre az egÃ©szÃ©gi szolgÃ©latra kapott honorÃ©riumot szeretetmunkÃ©ra kell fÃ©ltetni. Ellen G. White ezt Ã©rta: â€ŽSzÃ©ksÃ©ges lehet a szent szombat Ã©rÃ©it is az emberisÃ©g szenvedÃ©sÃ©nek enyhÃ©tÃ©sÃ©re szentelni. De az erre a munkÃ©ra kapott fizetÃ©st az Ã©r tÃ©rhÃ©jzÃ©ba kell tenni, hogy az arra Ã©rdemes szegÃ©nyek rÃ©szÃ©re hasznÃ©ljÃ©k fel, akiknek szÃ©ksÃ©gÃ©k van az orvos szaktudÃ©sÃ©ra, de nem Ã©ll mÃ©djukban azÃ©rt fizetni" (l. m., 216. oldal).

51.

Â

George E. Vandeman, When God Made Rest (Boise, ID; Pacific Press, 1987), 21. oldal